

Vonzanak magukhoz

*Vonzanak magukhoz a nehéz-sorsúak,
akik nem csinálnak soha történelmet,
ahol te is éltél, messzi földön élnek,
ólomszárnyú angyalt hisznek ők repülni.*

*Úton légy te mindig, úgyse érkezel meg,
ne kérdezd senkitől, mért nem fogadnak be,
mért vagy itt idegen, ott pedig külhoni,
hallgatásod éget, a beszéd elárul.*

*Házat te ne építs, országod másutt van,
halálig szállásod a senkiföldjén tart,
dideregsz ezüstben fekete szántáson,
elcsúszik fölötted kettős éjű gömbhéj.*

*Akiket elhagytál, jönnek ma utánad,
kenyeret és ígét holnap tőled kérnek,
te pedig magadban fogyasztod a gyertyát,
míg elfogy viasza és elalszik a láng.*

Hidrák

*Mióta ezt a mezsgyét lakom,
végnélkül egymással viaskodunk,
nincs győztes, vesztes csak én lehetek,
nem csupán tarack a nevük,
ha egyáltalán megnevezhetők,
azt hirdetik,
megtelepedésük időleges,
már a találkozásban sem hiszek,
hiszen énelőlem elbújva élnek,
a mélyben s nem is olyan mélyen,
ahol a csimasz működik lassan,
mindenféle lárva tömött gyp alatt,
extázisban rágják és szívják,
amit a sovány föld táplálékul enged,
még én sem látom őket,
mégis lehet valami hangfal,
mely felerősíti a csámcsogást,
dübörögnek megállíthatatlan motorral
a mohó rágószervek, elhízott potroh,*

nemcsak tarack a nevük,
egymással összefogózza
hálót vetnek nemes magokra, nyújtózó gyökerre,
amit öntözhettek, oltalmazhat isten a magasból,
ők az éhesek mégis erősebbek,
lecsaphatom száz fejüket nappal,
éjjel megélednek,
kihajtanak holdsütéskor,
aszályban övék a termékenység,
feldarabolt, kígyóénál vékonyabb
és szijas fehér testük
visszakúszik a felásott föld alá,
hogyan osztódják tovább
a nem látható ország népei közt.
És Szent György leteszi köszörült lándzsáját,
megül a fűben szakadt köpenyén,
hallgat és vár,
várja új küzdés idejét,
a kürtöt,
fentről a zászlós jelet,
miközben éjfélete üstökét
a dér lepi.